

Stražarska

Kula

i
Glasnik Kristove Prisutnosti

STIJENO VJEKOVA
Jer nitko ne može postaviti
drugi temelj
OTKUPNINA ZA SVE

“Stražaru, što je u pogledu noći?”

“Jutro dolazi, a i noć!” (Izaija 21:12,13)

POLUMJESEČNIK
SVEZ. XXXI 15. RUJAN BROJ 18
A. D. 1910 – A. M. 6038

SADRŽAJ

Sadašnja Istina Glede Zastupnika i Posrednika	269
Savez Žrtvom, a ne Novi Savez	270
Pitanje o Posredniku	271
Božanski Plan Vjekova Ukratko	272
Superiornost Sarinog Saveza	273
Kada će prestati mogućnosti za službu?	274
„Kroz mnoge nevolje ćete ući u Kraljevstvo”	275
Je li čitanje „Studija Svetog Pisma” Proučavanje Biblije?	276
Je li Jakovljevi odnos s Ezavom bio nečastan?	278
Ezavu je bilo stalo samo do Zemaljskog Dijela Prvorodstva	279
Gospodin Nije Ukorio Jakova	279
Čas Kušnje (Pjesma)	280
Tri Iskušavajuća Pitanja	280
Takvi neće baštiniti Kraljevstvo Božje	282

“Na stražu ću svoju stati, na kulu se postaviti, i motriti da vidim što će mi on reći, i što da mu odgovorim kada budem ukoren.” (Hab. 2:1)

Na zemlji tjeskoba naroda i smetenost, huka mora i valova (nemirni i nezadovoljni). Ljudima će srca klonuti od straha i od iščekivanja onoga što dolazi na svijet: jer će se uzdramiti sile nebeske (crkvene vlasti)...kada vidite da se to događa, znajte da je blizu kraljevstvo Božje. Podignite pogled i podignite svoje glave; jer se približava vaše otkupljenje.—Luka 21:25-31

OVAJ ČASOPIS I NJEGOV SVETI ZADATAK

Ovaj časopis je jedan od glavnih faktora ili instrumenata u sistemu Biblijske Pouke, ili „Bogoslovnog Proširenja,” koje je sada bilo predstavljeno u svim djelovima civiliziranog svijeta po WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY, ovlaštenog 1881, „Za Promicanje Kršćanske Spoznaje.” On ne služi samo kao učionica gdje se Istraživači Biblije mogu sastati na studij Božanske Riječi, nego također i kao kanal komunikacije kroz kojeg se do njih može doći sa obavijestima o Kongresima Društva i o dolasku putujućih predstavnika nazvanih „Putujući starješine,” i biti osvježeni sa izvještajima o Kongresima.

Naše „Berejske Pouke” su tematska ponavljanja ili pregledi STUDIJA koje je naše Društvo izdalo, većinom ugodno uređene, i vrlo korisne svima koji bi zaslužili jedini počasni stupanj kojeg Društvo odobrava, naime, *Verbi Dei Minister* (V.D.M.), koji, kada ga se prevede na Hrvatski glasi, *Sluga Božanske Riječi*. Naše obrađivanje Međunarodnih Pouka Nedjeljne Škole je posebno za starije Istraživače Biblije i Učitelje. Neki to obilježje smatraju neophodnim.

Ovaj časopis čvrsto brani jedini pravi temelj Kršćanske nade koji je sada bio tako općenito negiran – Otkupljenje kroz dragocjenu krv „Čovjeka Krista Isusa, koji je dao sebe kao *Otkupninu* [odgovarajuću cijenu, zamjenu] za sve.” (1. Pet. 1:19; 1. Tim. 2:6) Gradeći na tom sigurnom temelju sa zlatom, srebrom i dragocjenim kamenjem (1. Kor. 3:11-15; 2. Pet. 1:5-11) Riječi Božje, njegov daljnji zadatak je da „svima rasvjetli što je zajedništvo tajne koja od početka svijeta bijaše skrivena u Bogu...da sada crkvi bude obznanjena mnogovrsna mudrost Božja...koja u drugim naraštajima nije bila obznanjena ljudskim sinovima kao što je sada obznanjena.” (Efež. 3:5-9,10)

Oslobođen je utjecaja bilo koje organizacije, sekte ili ljudskog učenja, dok nastoji sve više i više dovesti svaki svoj izričaj u što potpuniju podložnost volji Božjoj u Kristu, kako je izražena u Svetom Pismu. Prema tome časopis je slobodan objaviti odvažno sve ono što je Gospodin rekao – u skladu sa Božanskom mudroču koja nam je data da to razumijemo. Naš stav nije dogmatičan, nego uvjeren; jer mi znamo što tvrdimo, koračajući sa bezuvjetnom vjerom po sigurnim Božjim obećanjima. Povjerali smo mu pouzdanje, da bude korišten jedino u Njegovoj službi; od tud naše odluke u odnosu na ono što se može i što se možda neće pojaviti na njegovim stranicama da to mora biti u skladu s našom prosudbom onoga što je Njemu ugodno, učenjem Njegove Riječi, za izgrađivanje Njegovog naroda u milosti i spoznaji. I mi ne samo da pozivamo nego mi potičemo naše čitatelje da si dokažu sve izjave iz časopisa sa nepogrešivom Riječju na koju se stalno ukazuje, kako bi se olakšalo takvo ispitivanje.

Za nas Biblija jasno uči:

DA JE CRKVA „HRAM” ŽIVOG BOGA – njegoa „građevina,” čija gradnja traje cijelo Evandeosko doba – od kad je Krist postao Otkupitelj svijeta i „glavni kamen” ovog hrama kroz kojega će kad bude završen Božji blagoslovi doći svim narodima i oni će imati pristup Njemu. – 1 Kor.3:16, 17; Ef. 2:20-22; 1 Moj. 28:14; Gal.3:29

DA SE U MEĐUVREMENU NASTAVLJA KLESANJE, OBLIKOVANJE I POLIRANJE posvećenih vjernika u Kristovo djelo pomirenja, i kada posljednji od tog „živog kamenj”, „izabranog i dragocjenog” bude bio spreman, Veliki Graditelj će ih sve dovesti k sebi kroz prvo uskršnuće; i hram će biti ispunjen slavom i biti će mjesto sastajanja Boga i ljudi tijekom Milenija. – Otkr. 15:5-8

DA JE TEMELJ NADE ZA CRKVU I SVIJET zasnovan na činjenici da je Isus Krist, milošću Božjom, okusio smrt za svakoga, „otkupnina za sve” i da će on biti „istinita svjetlost, koja obasjava svakoga čovjeka i koja dolazi na svijet” u određeno vrijeme. – Hebr. 2:9; Ivan 1:9; 1 Tim. 2:5,6

DA JE NADA CRKVE da će biti poput svog Gospodina, „vidjeti ga kakav doista jest”, biti „sudionikom božanske prirode”, i imati udjela u njegovoj slavi kao sunasljednici. – 1 Ivan 3:2; Ivan 17:24; Rim.8:17; 2 Pet.1:4

DA JE SADAŠNJI ZADATAK CRKVE usavršavanje svetaca za buduće djelo službe; razvijanje u sebi svake milosti; biti Božji svjedok svijetu; i pripremiti se da budu kraljevi i svećenici u sljedećem dobu. – Ef. 4:12; Mat. 24:14; Otkr. 1:6; 20:6

DA JE NADA ZA SVIJET milenijsko kraljevstvo u kojemu će svi dobiti priliku biti blagoslovljeni sa spoznajom i svim drugim – vraćanje svega onog što je Adam izgubio, svima koji to prihvate i koji budu bili poslušni, iz ruku njihovog Otkupitelja i njegove proslavljene Crkve – dok će svi nepopravljivi biti zauvijek *uništeni*. – Djela 3:19-23; Iza. 35

SADAŠNJA ISTINA GLEDE ZAGOVORNIKA I POSREDNIKA

GOSPODIN koji sebi umišlja da je zagovornik Novog Saveza, ali koji još nije uvidio da Novi Savez ne može biti Stari savez, prekorio nas je govoreći: „Prije četiri godine bila je sadašnja istina da je Urednik STRAŽARSKE KULE trebao Posrednika između Boga i sebe. Prije tri godine postala je sadašnja istina da on ne treba posrednika između Boga i sebe. Je li urednik STRAŽARSKE KULE napustio Sadašnju istinu?”

Mi odgovaramo, Ne, urednik STRAŽARSKE KULE nije napustio Sadašnju istinu. On je zadržao svu Istinu koju je tada imao i dodao joj je. Svjetlost je raspršila još malo tame, tako da, s istom mišlju koju je imao prije četiri godine, sada vidi da je upotrijebio krivu riječ u izražavanju te misli. Sada vidi da je trebao upotrijebiti Biblijski izraz zagovornik umjesto riječi posrednik. Sada vidi da su on i drugi u prošlosti koristili jezik previše nemarno, zbog opće zbrke i konfuzije prenesene iz mračnog vijeka.

Sada vidi da Sveto Pismo nigdje ne kaže da Crkva ima Posrednika niti da će ikada imati Posrednika, i da nigdje ne kaže da Savez žrtve, pod kojim se Crkva razvija, ima Posrednika. Urednik STRAŽARSKE KULE iz dana u dan sve jasnije uči pravilno dijeliti Riječ istine i koristiti samo Biblijske izraze. Sveto Pismo doista kaže: „Imamo zagovornika kod Oca.” (I. Ivanova 2:1.) Ono nigdje ne kaže, Imamo posrednika između Boga i nas. Urednik STRAŽARSKE KULE pokušava pomoći Božjem narodu da ispravno razmišlja i govori glede velikog djela pomirenja za grijeh, čija zasluga leži u Isusovoj žrtvi i prednosti sudjelovanja koja je dana izabranima tijekom ovog Evangeosko doba.

Isti kritičar bezazleno traži da bilo koji Biblijski tekst pokaže da Crkva, Kristova Zaručnica, ne treba Posrednika. Kako bezumno! Obvezuje li se Biblija reći sve ono što nije tako? Čovjek bi pomislio da nije potrebna nikakva posebna sposobnost da bi se uvidjelo da nema potrebe za Posrednikom između prijatelja. Nikada nismo razmišljali o tome! Kad smo tu riječ koristili prema Crkvi, koristili smo je nepromišljeno, kao što je sada koriste naši protivnici; upotrijebili smo ju ne primijetivši da Biblija nigdje ne govori o Posredniku između Oca i Crkve. Upravo zato što je Sadašnja istina progresivna, imamo jasnije svjetlo na iste činjenice nego što smo imali prije četiri godine, baš i kao što smo tada imali jasnije svjetlo nego što smo uživali godinama prije toga. Urednik STRAŽARSKE KULE od djetinjstva vjeruje u Isusa kao svog Otkupitelja. On tada nije razumio filozofiju Božanskog Plana Vjekova, ali unatoč tome, njegova jednostavna vjera bila je dovoljna osnova za posvećenje njegovog svega Gospodinu, i dovoljna osnova za božansko prihvaćanje žrtve i začće Duhom svetim. Od tada svjetlo ovog vremena žetve sja sve jasnije kako godine prolaze. Svjetlo sadašnje Istine ne proturječi svjetlu prošle Istine, već ga potvrđuje i dodatno pojašnjava našu viziju i povećava našu nadu i našu radost. I nije li to istina

za sav Božji narod koji sada ide uskim putem? Oni koji se sada „bude” u spoznaji da su sedamnaest godina bili u tami, priznaju da tih sedamnaest godina nisu išli „putem pravedničkim, koji sve više i više svijetli do savršenog dana.” U proteklih sedamnaest godina svojih života, sedamnaest godina svog najboljeg Kršćanskog iskustva, vjerovali su da su trs i loze jedno – da su glava i njegovi članovi jedno; da su Kristove patnje jedne – da Crkva ispunjava ono što je iza Kristovih muka – da je Kristova smrt jedna – da Crkva postaje mrtva s njim žrtveno, nakon što je opravdana vjerom u njegovu krv, njegova žrtva. Sedamnaest su godina vjerovali da je prorok govorio o Kristovim patnjama (Glava i Tijelo) i slavi koja će uslijediti; da biti mrtav s njim znači biti kršten u njegovu žrtvenu smrt u suprotnosti s Adamovom kaznom – smrću. I piti iz njegove čaše označava udio u njegovim patnjama i da je nada prije svega takvih, da „ako smo s njim mrtvi, s njim ćemo i živjeti”; i „ako s njim trpimo, s njim ćemo i kraljevati.” Sedamnaest godina ti su nam prijatelji govorili da vjeruju i da se raduju osjećajima sv. Pavla prema Filip. 3:9-11, nada koja se može naći u Kristu (članovi njegova Tijela), nemaju svoju vlastitu pravednost, koja je od Zakona (Saveza), već onu koja je kroz vjeru u Krista, pravednost koja je od Boga po vjeri (ne po Novom (Zakonu) savezu), da bismo mogli upoznati njega i snagu njegova uskrsnuća (dijeleći njegovo uskrsnuće kao njegovi članovi) i zajedništvo u njegovim patnjama (biti dionici Kristovih muka), biti u skladu s njegovom smrću (ne drugačijom smrću od njegove, već sličnom – ne smrću grešnika, već žrtvenom smrću), kako bih na bilo koji način mogao postići Uskrsnuće Mrtvih.

Ne mrmljamo niti se žalimo protiv ovih prijatelja zbog velikog gubitka koji su pretrpjeli – gubitka duhovnog vida u Božje dubine – u „otajstvo, koje je Krist u vama, nada slave.” Suosjećamo s njihovim gubitkom i sjećamo se Učiteljevih riječi: „Ako svjetlo koje je u tebi postane tama, kolika je samo tama!” Iako ne pokušavamo suditi srcima onih koji su otišli od nas, možemo biti uvjereni da im Gospodin nije dopustio da odu bez dovoljnog razloga. Smatramo njihov gubitak duhovnog vida Božanskom osudom nad njima, baš kao što smatramo otvaranje očiju njihovog razumijevanja znakom Božanske naklonosti. Sjećajući se da Gospodin ne postupa proizvoljno niti primajući svoj narod u svjetlo niti istjerujući neke od svjetla, dužni smo pretpostaviti da je bilo stanja srca kod ovih, naših prijatelja, s kojima Gospodin nije bio baš zadovoljan. Pouka za nas je da moramo hodati u svjetlu i da moramo ukloniti iz svojih srca i, što je dalje moguće od našeg tijela, sve što je suprotno Božanskim standardima krotkosti, blagosti, čistoće, pravde, ljubavi, „kako bi na bilo koji način došli do uskrsnuća mrtvih.”

Prije nego odbacimo ovu temu, moramo odgovoriti na još jedno bezumno pitanje, naime, Kakav odgovor dajemo na sljedeće:

Određena sestra koja je posjedovala nekretninu na svoje ime otkrila je da je njezin muž preuzeo posjed, stanarine, novac, sve, i da ju je potpuno ignorirao u tom slučaju. Na njezin zahtjev da dobije nešto od vlastitog novca i imanja koje joj je dao otac, muž se naljutio i potražio neke od naših protivnika. Potonji je, nakon uobičajenog tijeka, djelomično krivo predstavio naša učenja o pomirenju za grijeh. Muž je odgovorio: To kaže moja žena. Ona kaže: „Isus nije umro za tebe; on je umro za mene – ali ne za tebe; ja ću umrijeti za tebe.” Što ćemo na ovo odgovoriti? Odgovaramo da ne bismo vjerovali čovjeku pod zakletvom koji je pokušao prevariti svoju ženu za njezin vlastiti novac. Ne vjerujemo da je supruga tako nešto rekla, niti da ima takvu ideju. Vjerujemo da je suprug krivo predstavio izjavu svoje žene, baš kao što naši protivnici jednolično krivo tumače izjave STRAŽARSKKE KULE. Poluistina može biti neistina ako daje pogrešnu predodžbu i ima za to namjeru. Istinita izjava ne bi služila svrsi naših protivnika, jer je Istina logična kao ništa drugo. Sveti Pavao je primijetio: „Nas se kleveće.” Isto vrijedi i danas. Samoproturječnosti naših protivnika su izvanredne. U jednom dahu nam govore da su od nas varani sedamnaest godina. U sljedećem kažu da smo se promijenili u posljednje tri godine. U sljedećem potvrđuju da su u skladu sa svime što je u STUDIJAMA PISMA, a ipak im se suprotstavljaju najbolje što mogu. Oh, nedosljednosti, ti nisi dragulj; niti ikome odražavaš ljepotu ili zaslugu!

SAVEZ ŽRTVOM, A NE NOVI SAVEZ

U svim našim spisima u proteklih trideset godina istaknuli smo da će Novi savez u potpunosti stupiti na snagu na kraju ovog Evandeoskog doba. Istakli smo da je to Savez pod kojim će blagoslovi obnove doći u svijet čovječanstva. Istakli smo ga kao savez Keture – odvojen i različit od Hagarskog Saveza, pod kojim se razvio prirodni Izrael, kojeg je simbolizirao Išmael, te odvojen i različit također od izvornog Abrahamovog saveza, kojeg je tipizirala Sara, čije je potomstvo Izak simbolizirao Krista, Glavu i Tijelo. Vidjeli smo i ukazali drugima, tako da su vidjeli, da je antitipski Izak – Krist, glava i tijelo – Melkisedekov svećenik, kojemu je Isus glava, a Crkva njegovo tijelo – veliki svećenik pod kojim Novi savez treba biti učinjen učinkovitim za Izrael i za svijet čovječanstva kroz Izrael. Također smo istaknuli da izabrana Crkva ovog Evandeoskog doba, „Kraljevsko svećenstvo,” sva mora ponuditi žrtvu; kao što apostol izjavljuje: „Svakog je svećenika odredio Bog da prinosi i darove i žrtve za grijeh.” Istaknuli smo da je naš Gospodin Isus veliki Prvosvećenik našeg zavjeta i da je sam sebe prinio na žrtvu i da je zahtijevao da svi koji bi bili s njim na njegovom prijestolju moraju hodati njegovim stopama – nakon što budu opravdani kroz vjeru u njegovu krv. Istakli smo da je ovo ono što se u Svetom Pismu naziva Savezom žrtvom: „Skupite moje svete k meni, one koji su sa mnom sklopili Savez žrtvom.” (Psalam 50:5.) Ovo žrtvovanje zemaljske prirode od strane svih onih koji žele biti dionici božanske prirode povezali smo s apostolovim poticajem u

Hebrejima 9:23 . Skrenuli smo pozornost na činjenicu da je riječ žrtve u množini i da se ne odnosi samo na najvažniju žrtvu koju je podnio naš Gospodin i Otkupitelj, već da se odnosi i na žrtve svih onih koje on prihvaća kao svoje članove Kraljevskog Svećenstva. Ovo su „bolje žrtve,” koje su tipično bile junci i jarci tipičnog Dana pomirenja.

Vidjeli smo i spomenuli da Crkva kao svećenici, dok su pod Savezom milosti, primarnim Savezom, Sarinim savezom, imaju djelo koje treba obaviti u vezi s Novim savezom. Kao što Apostol kaže: „Mi smo sposobni (ili kvalificirani) službenici (ili sluge) Novoga saveza.” Ali sada jasnije nego prije deset godina vidimo kako služimo Novom savezu – da smo kao članovi Tijela Posrednika tog Saveza povezani s njim u pripremama za njegovu inauguraciju. Mi ga služimo u smislu kako je on služio, samo u nižem stupnju i ne pojedinačno, nego u njemu, kao „članovi Tijela”, članovi „Kraljevskog svećenstva”, kojima su „stare stvari prošle i sve je postalo novo.” Sada jasnije nego ikad vidimo značenje našeg dragocjenog odnosa s Bogom u Kristu kao članovi većeg Izaka, kroz čije će milosrđe Izrael i svijet zadobiti milosrđe, pod pripremama Novoga Saveza koji će stupiti na snagu čim će Kraljevsko Svećenstvo dovršiti određeno djelo žrtvovanja. – Rimljanima 11:27-30 .

Svi se naši protivnici mogu složiti da se ne slažu sa STRAŽARSKOM KULOM, ali se ne mogu međusobno složiti oko bilo čega doktrinarnog. Niti oni, naizgled, ne vide da pronalaženje grešaka nije dokaz. Neka pokušaju iznijeti Božanski plan vjekova sa svog vlastitog stajališta. Oni to ne mogu učiniti. Njihove teorije su nelogične i nedosljedne. Uzimaju našu logičnu prezentaciju kao osnovu i rade nekoliko skretanja i zaokreta kako im odgovara, ne videći da sve što dodaju ili oduzmu predstavlja toliku zbrku. To je razlog zašto mnogi koji napuste Istinu naprave nekoliko koraka za navodnim „novim svjetlom” i onda zauvijek ispadnu u tamu vanjske tame nevjere i nesigurnosti o svemu.

Neka naši protivnici koji su poštenu mirno sjednu i shvate Saveze i njihove posrednike. Samo će tako uvidjeti slabost svog sadašnjeg stava.

(1) Koji je bio izvorni Savez kojemu je Zakon dodan četiri stotine i trideset godina kasnije. – (Gal 3:17)?

(2) Bi li bilo ispravno govoriti o tom izvornom Savezu kao o onom istom za koji je Bog obećao da će ga sklopiti „nakon onih dana” i koji on naziva „Novi savez”?

(3) Ako je tako, čemu služi jezik, osim da zavede i zbuni?

(4) Priznaje se da sveti Pavao izjavljuje da izvorni Savez nije imao Posrednika; da je to bio unilateralni ili jednostrani savez koji nije trebao posrednika.

(5) Naprotiv, priznaje se da je Mojsijev ili Savez Zakona bio tip Novog Saveza – da nije mogao biti tip Saveza koji mu je prethodio.

Priznaje se da su Savez Zakona i njegovi svećenici i njihove službe simbolizirali Novi savez s njegovim višim ili „kraljevskim svećenstvom” i većim Danom pomirenja i „boljim žrtvama,” čija se krv unosi u veću Svetinju nad

svetinjama kako bi se izvršilo pomirenje grijeha i čija su tijela spaljena izvan antitipskog logora – Heb. 13:11.

Ako tip ne može slijediti svoj antitip, sigurno, tada ne može biti „dodan” svom antitipu. Zsigurno nije potrebna velika mudrost da bi se to uvidjelo. „Mi, braćo, kao što je bio Izak, djeca smo obećanja” – djeca izvornog Sarinog saveza – neplodna gotovo dvije tisuće godina.

PITANJE O POSREDNIKU

MOŽETE LI citirati bilo koju izjavu u Svetom Pismu u smislu da Abrahamov savez nije imao Posrednika?

Odgovaramo da u tim riječima nema izravne izjave, niti je potrebna. Ono što nije navedeno ne treba razumjeti. To je pravilo razuma i logike. Ono što je navedeno treba uzeti u obzir. Posrednik nije spominjan. To moraju dokazati oni koji tvrde da je Abrahamov savez imao Posrednika.

Apostol Pavao u svojoj poslanici Hebrejima (6. poglavlje) pokušao je pokazati snagu i moć Abrahamovog saveza; ali on nam ne govori niti ukazuje na bilo kojeg Posrednika koji je bio zadužen za to. S druge strane, on ukazuje na Božju Riječ i Božju zakletvu kao temelje tog Saveza. On kaže da su nam to odobrile dvije nepromjenjive stvari – da Bog ne može ni lagati ni prekršiti svoju zakletvu. Apostol vrlo konkretno pokazuje da je Savez zakona bio dodan Abrahamovom savezu i da je, dodan 430 godina kasnije, imao Posrednika.

Stoga sveti Pavao nastavlja objašnjavati da u slučaju tog izvornog Saveza, budući da je postojala samo jedna strana, nije bilo potrebe za Posrednikom. Posrednik stoji između dvije strane kako bi se pobrinuo da svaka obavi svoj dio posla. Mojsije je bio posrednik Saveza zakona. Stajao je između Boga i Izraela. (Pnz 5:5.) S jedne je strane predstavljao Boga, a s druge Izrael. Ali što se tiče Abrahamskog saveza, postojala je samo jedna strana. Bog je taj Jedan. Stoga nije bilo potrebe za Posrednikom. Zašto ne? Zato što Bog nije postavio nikakav uvjet kojem bi se Abrahamovo sjeme moralo povinovati. On je dao svoju zakletvu ovom Savezu, umjesto Posrednika. Bog je rekao da ću to učiniti; stoga nije bilo mjesta za Posrednika. A Posrednika nije bilo. Izvorni Savez nije rekao koliko će dodatnih ili podređenih Saveza biti sklopljeno.

Što se tiče obećanog Abrahamova Potomstva, Bog nije objasnio kako će osigurati Abrahamu tako divno Potomstvo koje će blagosloviti sve obitelji na zemlji. Abraham nije znao kako se to može učiniti. Znamo kako je Bog osigurao Abrahamu ovo divno Potomstvo. On je pred svoga Sina stavio obećanje velike nagrade. I on se, radi slave koja je stajala pred njim, ponizio da postane čovjekom. Kad je napustio nebesku slavu, samo se pripremao ispuniti Savez. On još nije bio Abrahamovo Sjeme. Beba Isus je bila Abrahamovo

Otkupitelj je naš Zagovornik, čijom pripisanom zaslugom smo mi, s njim, primljeni u članstvo u Duhovnom sjemenu pod njegovim „Savezom žrtvom” – simboliziranim žrtvom Izaka. Žrtvujući se s njim i prihvaćeni kao njegovi članovi, uskoro ćemo s njim sačinjavati velikog antitipskog Mojsija (Djela 3:22,23), Posrednika Novog (Zakona) saveza – između Boga i ljudi – kroz Izrael po tijelu.

potomstvo po tijelu, ali ne Abrahamovo potomstvo spomenuto u Savezu. Čak i kad je Isus imao trideset godina, on nije bio Abrahamovo potomstvo o kojem se govori u tom Savezu. Tek kad se dobrovoljno ponudio za posvećenje u Jordanu, postao je Abrahamovo Potomstvo. Upravo u tom trenutku Abrahamovo Potomstvo počelo se predstavljati u njemu – kada je primio začće od Duha Svetoga. Postigao je dovršenje kao glava tog sjemena kada je trećeg dana ustao iz mrtvih u duhovno stanje. Drugim riječima, Abrahamovo potomstvo još nije postojalo kada je Bog dao to obećanje ili Savez Abrahamu.

Tada je Isus stavio pred svoje sljedbenike tu istu radost; i kada se posvećujemo na sličan način ulazimo u Savez s Bogom žrtvom, kao „članovi” Pomazanika. Time pristajemo prikazati svoja tijela, položiti svoje živote. I imamo obećanje da će nas Bog podići kao Tijelo u isto uzvišeno stanje nebeske slave u koje je podigao našeg Otkupitelja i Učitelja. „Ako ste Kristovi (ako ispunjavate uvjete), onda ste Abrahamovo potomstvo i baštinici svijeta prema obećanju.” (Galaćanima 3:29.) U određenom smislu mi već jesmo Abrahamovo Sjeme, ali nećemo biti Sjeme u potpunom smislu dok ne podijelimo „njegovo (Isusovo) uskrsnuće”. Prvo djelo koje će to Sjeme učiniti bit će proširiti ovo veliko obećanje koje je Bog dao širom svijeta. Njegova najveća širina bit će postignuta uspostavljanjem Novog saveza s Izraelom po kojem Izrael može postići vječni život na ljudskoj razini, a svi narodi kroz Izrael.

Ugovor između dviju strana, obje ugovaraju, zahtijeva posrednika. Kao, na primjer, u uobičajenim životnim poslovima, opći zakon države uskače i služi kao posrednik između svih ugovornih strana. I tako je u ugovorima između Boga i ljudi potrebno imati Posrednika. Ali pretpostavimo da ste mi rekli da vam sutra namjeravam dati ovaj dijamantni prsten. Trebam li pitati, gdje je posrednik? Tko će mi jamčiti da ćeš mi dati prsten? Vjerojatno biste odgovor, Nema potrebe za Posrednikom; to je dobrovoljni dar. I tako u našem Savezu žrtve. To je dobrovoljni čin. Bog je napravio određenu odredbu: „Blago očima vašim, jer vide, i ušima vašim, jer čuju.” Pristajemo dobrovoljno ući u našu žrtvu i naš Zagovornik pristaje nam pomoći. Ako učinimo stvari koje smo pristali učiniti, dobit ćemo nagradu – slavu, čast i besmrtnost.

ZAKLETVA UMJESTO POSREDNIKA

U Abrahamovom savezu Božja je zakletva, potvrđujući njegovu Riječ, služila da potvrdi Savez, da ga učini obvezujućim, da ga drži sigurnim. Tako je zauzeo mjesto koje bi mogao zauzeti Posrednik, da su postojali uvjeti koji su međusobno obvezivali Svemogućeg i neke od njegovih ljudi. Nije bilo Posrednika, jer, kao što je već rečeno, obećanje je bilo bezuvjetno: Bog je ponudio da učini određene stvari –

BOŽANSKI PLAN VJEKOVA UKRATKO

BOG je u sebi prije postanka svijeta naumio veliki Plan otkupljenja, jer je unaprijed znao čovjekov pad i smrtnu kaznu koju će mu nametnuti. Prvih 1656 godina do potopa Bog je dopustio svetim anđelima da pokažu svoju nesposobnost povratiti grešnika u pravednost. Naprotiv, zaraza grijeha proširila se na neke od svetih anđela. Kao što Sveto Pismo izjavljuje: „Sinovi Božji vidjeli su kćeri ljudske da su lijepe, i uzimali su ih za žene koje su željeli. I rađala su im se djeca, divovi i ljudi na glasu. (Postanak 6.) I zemlja je bila ispunjena nasiljem i grijehom – do te mjere da je Bog objavio da je zamisao ljudskog srca postala samo zla i to neprekidno. Predznajući to Bog je već uredio da se je jedan od vodenih „prstenova,” koji je još uvijek visio iznad zemlje, trebao spustiti, uzrokujući potop, koji je zbrisao taj poredak stvari, uništavajući svako ljudsko biće, osim pravednog Noe i njegove obitelji, o kojima je zapisano, „Noa je bio savršen u svom naraštaju” (nije bilo primjesa anđeoskog sjemena). – Postanak 6:9.

Tako su anđeli stoljećima bili testirani dodirima s grijehom – tako da su svi oni koji su željeli imali priliku prekršiti božanske zakone. Neposlušni se u Novom zavjetu nazivaju onim anđelima koji nisu zadržali svoje prvobitno stanje ili duhovno stanje, već su radije živjeli na zemaljskoj, životinjskoj razini postojanja. Oni su bili sputani lancima tame do velikog milenijskog jutra – odsječeni od zajedništva s Bogom i svetim anđelima i više im nije bilo dopušteno da se materijaliziraju i tako pomiješaju s čovječanstvom. – 2. Petrova 2:4.

Kada je došlo Božje vrijeme, pozvao je Abrahama da od njega načini sliku samoga sebe i da mu da sina, Izaka, da bude slika Krista, i da pozove Izaku kao Zaručnicu, Rebeku, koja će biti slika izabrane Crkve ovog Evandeoskog doba. I kao što su s Rebekom došle sluškinje, tako s izabranom Crkvom dolazi klasa „velikog mnoštva.” Kao što je Abraham ponudio Izaka na žrtveniku u liku i on je bio oporavljen od smrti u liku, tako je Bog stvarno ponudio svog Sina u smrti i izvukao ga iz smrti zapravo uskrsnućem od mrtvih. Kao što je sve što je Abraham imao dao Izaku, tako će i svi blagoslovi koje Bog ima dati svim ostalim

da kroz Abrahamovo potomstvo osigura Potomstvo sposobno blagosloviti svijet. Stoga posrednik nije bio potreban.

Ali primijetite da sveti Pavao, govoreći o ovom Abrahamovom savezu (Heb 6:17), izjavljuje da ga je Bog „potvrdio zakletvom.” Riječ koja je ovdje prenesena kao potvrđena definirana je Strongovim leksikonom, umiješati se (kao, arbitar). Young definira grčku riječ mesiteuo, prevedenu potvrđenu u našem tekstu, „biti ili djelovati kao posrednik”.

članovima ljudske obitelji koji će postati njegov narod doći kroz većeg Izaka. A kad je Rebeka postala Izakova nevjesta i sunasljednica, postala je dionica s njim u svim radostima i prednostima koje su bile njegove. Tako je bila predstavljena buduća slava Crkve s Kristom u blagoslovu svih obitelji na zemlji.

Štoviše, za predstavljanje Krista koristi se dvostruki lik, naime Isus Glava i Crkva njegovo Tijelo. U ispunjenju ove figure Apostol nam govori da su svi posvećeni pobjednici članovi klase Izaka, govoreći: „Vi ste, braćo, kao što je bio Izak, djeca obećanja.” Crkva kao Zaručnica prikazana je u izjavi svetog Pavla: „Ako ste Kristovi, onda ste Abrahamovo potomstvo i baštinici po obećanju” – obećanju da će svijet biti blagoslovljen po nama. – Gal. 3:29.

ABRAHAMOVE ŽENE TIPSKE

Dok je gore navedeno kratka sinoptička slika cjeline, detalji Abrahamova života predstavljaju detalje Božanskog plana vjekova. Budući da je Abraham imao obećanje da će biti Otac mnogih naroda, to implicira da će, na kraju, mnogi narodi svijeta postati Božja djeca – ali samo kroz Izaka i kroz obećanje dano glede Izakovog djela. Nadalje, Abrahamovo Potomstvo, bilo je prorečeno, bit će kao zvijezde na nebu i kao pijesak na morskoj obali. Zvijezde na nebu predstavljaju duhovno Sjeme Abrahamovo. Pijesak morske obale predstavlja mnoštvo zemaljskog sjemena, ljudske obitelji vraćene u život tijekom Milenija, rezultat plana otkupljenja.

Sveti Pavao nam daje ključ cijele situacije u sugestiji da su Abrahamove žene bile prasliske saveza i to nam objašnjava naizgled grubo postupanje prema Hagari. Abraham se pokoravao Božanskim uputama, a Božanske su instrukcije bile tako oblikovane da sačinjavaju stvar u obliku slike i lekcije za našu uputu. Abrahamova prva žena bila je Sara. Sveti Pavao objašnjava da je Sara simbolizirala temeljno obećanje, a njezino ime, Sara, označava princezu ili poglavicu. Ovaj savez princeze, onaj o kojem su svi ostali ovisili za svoje ispunjenje, je onaj koji ispunjava svoju misiju ili svrhu u razvoju duhovnog Potomstva – Izaka – „Mi,

kao što je bio Izak, djeca smo obećanja.” Ovaj Savez nema nikakve veze s razvojem bilo koje druge Božje djece osim kroz klasu Izaka, Posredničku klasu, klasu velikog Proroka, Svećenika i Kralja, kroz koju će svi Božji blagoslovi sići na čovječanstvo.

Budući da je Sara trebala služiti kao tip duhovnih stvari, ona je bila neplodna dugi niz godina, kako bi podučavala da će Božji primarni Savez s Abrahamom biti jalov (neplodan) dugim stoljećima. U međuvremenu, kako bi se stvorio drugi tip, Sarina sluškinja, Hagara, dana je Abrahamu za ženu, Sara je nastojala prisvojiti Hagarino dijete kao Sjeme obećanja – kao svoje vlastito. Hagara je predstavljala Savez zakona sklopljen s Izraelom na Sinaju, kako objašnjava sveti Pavao. Dijete ili potomak tog Saveza bio je Židovski narod, Izrael po tijelu. Činjenica da je Sara nastojala priznati Išmaela kao svog sina i da je držala Hagaru u naručju u vrijeme njegova rođenja, implicirala je da će Savez Zakona s Mojsijem kao posrednikom, neko vrijeme, izgledati kao da će Izrael biti nasljednik izvornog Saveza. – što je uključivalo blagoslov svih obitelji na zemlji. Ali to nije bila Božja volja.

APOSTOLSKO OBJAŠNENJE PRASLIKA SAVEZA

I tako, u Božje vrijeme, Sara je rodila Izaka, koji je predočavao pravog nasljednika Saveza ili Obećanja. Ovo Izakovo rođenje bilo je prvenstveno predstavljeno začecem našega Gospodina Isusa Krista po Duhu Svetom za duhovnu prirodu; i, kasnije, njegovim uskrsnućem do savršenstva duhovne prirode; i u širem smislu, kako objašnjava sveti Pavao (Vi, braćo, kao što je bio i Izak, djeca ste obećanja), Izakovo rođenje je predstavljalo začecé od strane Svetoga Duha cijele Crkve, koja je Tijelo Kristovo. Zatim je došlo progonstvo, ismijavanje Izaka od strane Išmaela i naknadno izbacivanje Hagare ili Saveza zakona i njenog djeteta, židovskog naroda, iz Božje naklonosti. Bili su izopćeni stoljećima i bili su pred umiranjem – pred gubljenjem nacionalnog identiteta, pred prisvajanjem drugih naroda, baš kao što su Hagara i Išmael, nakon što su izbačeni, lutali pustinjom dok nisu pojeli svoj kruh i popili vodu koju su imali sa sobom i Išmael je bio spreman umrijeti. Tada im je anđeo Gospodnji skrenuo pozornost na izvor vode u pustinji i, nakon što su se okrijepili, savjetovao im povratak i pokornost Božanskom uređenju – njihovo priznanje Saveza sa Sarom i duhovnog Izraela. Sada smo se približili ovoj vremenskoj točki. Jadni Židovi, koji su izgubili nadu, bili su spremni umrijeti, odreći se svake vjere u obećanja. Ali, gle, u pravo vrijeme, izvor nade ih oživljava i poruka im je da postoji duhovni Izrael i također prirodni Izrael i da su njihovi blagoslovi duž prirodnih linija i moraju doći do njih kroz prepoznavanje proslavljenog Posrednika Novog (Zakona) Saveza.

Apostolsko objašnjenje ovog divnog sustava tipova ovdje prestaje. I ovdje bismo također bili skloni stati, da drugi odlomci Svetog Pisma jasno ne ističu da će kasnije, nakon smrti Hagaraskog saveza i nakon što će glavni Savez ispuniti svoje svrhe u donošenju duhovnog Izraela, većeg Izaka, Novi savez treba biti uveden „nakon onih dana” – nakon prijelaza ovog Evandeoskog doba posebno odvojenog za razvoj većeg Izaka. Na taj Novi Savez ukazuje sv. Pavao. Kada raspravlja o ovoj samoj temi, on kaže glede vraćanje Izraela po tijelu u Božju naklonost, „Ovo je moj Savez s njima kada ću ukloniti njihove grijeh; što se tiče Evandjelja, oni su neprijatelji radi vas; ali što se tiče izbora, oni su ljubljani zbog otaca,...jer kao što vi u prošlim vremenima niste vjerovali Bogu, a sada ste dobili milosrđe kroz njihovu nevjeru; tako ni ovi sada ne povjerovaše da po tvom milosrđu i oni zadobiju milosrđe. Jer Bog ih je sve zatvorio u nevjeru da bi se svima smilovao.” – Rimljanima 11:26-32.

Prorok Jeremija spominje isti veliki Savez, budući za Izrael. (31:31.) Izraelu je tamo rečeno da će nakon određenih dana Bog s njima sklopiti Novi savez, a ne Sinajski savez – ne Hagaraski savez – i isto tako sigurno ne Sarin Savez, koji rađa samo duhovni Izrael . Proročanstva glede tog Novog saveza su zemaljska, restitucijska. Pod tim, „nakon onih dana,” Bog će ukloniti kameno srce iz njihova tijela i dati im srce od mesa – učinit će ih nježnim ljudskim bićima, punim ljubavi, ljubaznima, itd. Ali neće učiniti od njih duhovna bića ili Nova stvorenja.

Posrednik tog Novog saveza, Izrael je razumio, bit će veći Posrednik od Mojsija, iako njemu sličan u smislu da je Mojsije bio njegov tip ili mali kažiprst. Čak je i Savez na gori Sinaj, s Izraelom kao Išmaelovom klasom koja je pod njim povezana, bio tip za veće blagoslove i uzdizanja koje je trebao postići Novi (Zakonski) savez. Iz ovih razloga Gospodin nije pobrkao tipove vraćajući Hagaru kao Abrahamovu ženu nakon Sarine smrti, što predstavlja obnovu Božanske naklonosti prema Izraelu i korištenje prirodnog Izraela kao zemaljskog kanala Božanske naklonosti i blagoslova za sve obitelji. zemlje. Umjesto toga, Bog je dopustio Hagari da prestane kao tip nakon što je pokazala svoju podložnost Sari i oporavku njezinog djeteta, Židova, od propasti. Kada je Abraham, nakon Sarine smrti, uzeo drugu ženu, Keturu, imamo sve razloge vjerovati da je i ona bila tip i da je predstavljala treći Savez. A njezina mnoga djeca tipski su predstavljala mnoge ljude, rodove i jezike svijeta koji će naposljetku postati, pod pripremom Novoga saveza, djeca Svevišnjega.

SUPERIORNOST SARINOG SAVEZA

Ipak, treba stalno imati na umu da je u ovom nizu tipova Gospodin posvuda pokazivao nadmoć Sarinog

Saveza. U jednom smislu te riječi Sara je bila Abrahamova jedina žena, jer se Hagara i Keturina spominju samo kao konkubine. Tako je Božanski plan sav usredotočen na obećanje: „U tvom će potomstvu biti blagoslovljena sva plemena na zemlji.” Unatoč tome, Gospodin je Židova i njegov Savez zakona koristio kao dopunsko sredstvo blagoslova i pouke Crkvi i svijetu. Isto tako u budućnosti će blagoslovi koji će ići Izraelu i preko Izraela svijetu pod Novim savezom ovisiti o prvom savezu, Sarinom savezu, onom duhovnom i njegovom duhovnom Potomku – Kristu, Glavi i Tijelu. Novi Savez može stupiti na snagu kao bolji Savez od Mojsijevog samo zato što ima boljeg Posrednika od Mojsija, „Posrednika Novog Saveza” – Krista. I on će postati Posrednik tog Saveza i staviti ga na snagu za blagoslov svih kroz ili pomoću svojih „boljih žrtava.” Prvo, Isusova žrtva, temelj svakog pomirenja s Ocem – „i mi kroz njega.” Drugo, Očevo prihvaćanje Crkve kao udova Tijela Kristova, pod uvjetom koji je spomenuo sveti Pavao, „Molim vas, braćo, milosrdem Božjim, da svoja tijela prikazete

kao žrtve žive, svete, ugodne Bog.” Ovo su bolje žrtve koje veliki Posrednik prikazuje Pravdi, sve utemeljene na zaslugama Jaganjca Božjeg koji odnosi grijeh svijeta. Njegovu će zaslugu podijeliti, po Božjem uređenju, „malo stado”, Kraljevsko svećenstvo, koje ne samo vjerom prihvaća Otkupiteljeve zasluge, nego koje, milošću, također polaže svoje živote. Oni postaju mrtvi s njim, da također mogu živjeti s njim i dijeliti njegovu slavu, čast, besmrtnost, kraljevstvo, svećenstvo, posredništvo itd.

„Ah, ovi su iz kraljevske loze,
Sve su djeca Kraljeva,
Nasljednici božanskih besmrtnih kruna,
I gle, od radosti pjevaju!

„Zašto onda izgledaju tako omraženi?
I zašto toliko prezreni?
Zbog svojih bogatih haljina neviđenih
Svijet ih ne poznaje.”

KADA ĆE PRESTATI MOGUĆNOSTI ZA SLUŽBU?

Često se postavlja pitanje, ako se nakon što su se vrata prilike za ulazak na „uski put” zatvore i osoba se nađe još uvijek u srcu u skladu s Gospodinom i njegovim planom, ali odsječena od svake mogućnosti služenja, treba li vjerovati da je osigurala svoj poziv i izbor?

Odgovaramo da ne bismo smatrali da bi ta činjenica predstavljala temelj ili opravdanje za zaključak da je to učinilo sigurnim njegov poziv i izbor. To bi se prije moglo smatrati pokazateljem suprotnog, ali mislimo da ne bismo trebali, pod takvim okolnostima, biti obeshrabreni, već zaključiti da, ako su naša srca ostala odana Gospodinu, sada smo samo podnosili kušnju vjere i da bi ispravan put bio čvrsto stajati u vjeri, u duhu Jobovih riječi, „Ako me i ubije, ja ću se u njega pouzdati.” Čini se da Gospodin želi da njegov narod neprestano ostane u njegovoj ljubavi i uredio je da naš položaj u njemu, naš mir srca, ovisi o našoj vjernosti savjesti i dužnosti, ili bolje rečeno našoj vjernosti dužnosti, prema našoj savjesti.

Očito je uvjet koji Gospodin najviše želi da mu se iz dana u dan držimo blizu; da se pobrinemo da ne prođe dan u kojem se nismo trudili vršiti volju Gospodnju, i da ako nismo uspjeli izvršiti volju Božju, prema našem poimanju te volje, trebamo odmah odnesti stvar do Prijestolja milosti u molitvi i prošnji dok ne spoznamo Božansko oprostjenje i pomirenje. Tako živeći iz dana u dan možemo se osjećati sigurni da ostajemo u ljubavi Božjoj i možemo osjećati svaki dan da smo što se tiče tog dana učinili „svoj poziv i izbor sigurnim”; da se nalazimo u onom stanju koje bi nam osiguralo „nagradu” na kraju puta.

UPUTIO MOLBE ONOM KOJI GA JE MOGAO SPASITI OD SMRTI

Ali ako se u bilo kojem stupnju čini da smo u određenoj mjeri odvojeni od Gospodina i njegove ljubavi i nedostaje nam spoznaja njegove naklonosti, ne bismo trebali zaključiti da nismo u pravom stanju potpunog prihvaćanja s njim, jer znamo da je naš Gospodin, kako se približavao kraju, imao je priličan strah ove vrste. Imao je strah da nije u potpunosti ispunio sve uvjete, te je „s jakim plačem i suzama” uputio molbe „onome koji ga je mogao spasiti od smrti, i bio uslišan u pogledu onoga čega se bojao.” Bojao se da je bio nevjeran; bojao se da se na neki način, nenamjerno, nije uspio uskladiti s Božanskim zahtjevima.

Ponovno se sjećamo da je u njegovom smrtnom času Očeva volja bila da doživi potpuno odsijecanje i skrivanje Očeva lica, tako da je on u svojoj tjeskobi zavapio: „Bože moj! Bože moj! Zašto si me ostavio?” Što sam učinio da mi je uskraćeno zajedništvo s tobom? I tako, ako je ovo istina za njega, mogla bi biti istina za bilo kojeg od njegovih učenika; naša savjest stoga možda neće uvijek biti siguran vodič o tome što bi predstavljalo prihvatljivo stanje kod Gospodina. Tako je apostol Pavao, nakon što je spomenuo činjenicu da bi nas drugi mogli krivo procijeniti i da je mala stvar što ga trebaju osuđivati njegova braća ili bilo koji čovjek, nastavio: „Da, ne sudim samoga sebe.” Shvaćam da nisam kompetentan suditi ni o vlastitom slučaju. Ima Jedan koji mi sudi, naime Bog.

Tako je i u našim iskustvima. Pronašli smo neke s vrlo osjetljivom savješću koji su stalno skloni ukoravati sebe kako uvijek griješe, kako uvijek rade nešto pogrešno. Čini se da je njihovo normalno stanje da se tako osjećaju. Takve osobe lako mogu pogriješiti u pogledu dijagnoze svog slučaja. Drugi, upravo suprotno od ovoga, neprestano se osjećaju zadovoljni sami sobom, iako nisu u potpunom skladu s Gospodinom. Dakle, oni koji su pretjerano savjesni i oni kojima nedostaje savjesnosti u prosuđivanju samih sebe, trebali bi nastojati nadoknaditi ove nedostatke vlastite savjesti kako bi mogli doći do ispravnog suda, kako bi mogli biti u skladu s Božanskim sudom.

POTREBAN KRŠĆANSKI RAST

U isto vrijeme trebamo zapamtiti da će sve što možemo učiniti, a što će nas učiniti prihvatljivima u dolasku Gospodinu, biti vježbanje i njegovanje vjere. Naša vjera ne bi trebala biti u nas same, jer takva vjera je samo samopouzdanje. Moramo shvatiti da nemamo ništa što bi nas preporučilo Bogu. Moramo shvatiti da nam stalno nedostaje; da nikome nije moguće doći do savršenog standarda; stoga trebamo neprestano biti u predstavljenom stavu u Gospodnjoj molitvi, „Oprosti nam dugove naše,” osjećajući se sigurni da smo griješili, i nastojeći u međuvremenu umanjiti te prijestupe, da budemo tako vjerni da oni postanu sve rjeđi i rjeđi u Gospodinovim očima.

Ali iz vlastitog iskustva smatrali bismo ispravnom misao: „Jesam li danas živio najbolje što sam znao i umio, i jesu li računi pred Gospodinom ispravni, i postoji li nešto što sutra mogu učiniti bolje nego danas, u svjetlu današnjih iskustava? Mogu li biti mudriji, mogu li biti jači, mogu li biti požrtvovniji?” Kada činimo najbolje što možemo, moramo znati da Gospodin ne očekuje više od nas.

Sjećamo se opaske jednog brata na jednom od kongresa. Rekao je: „Činim najbolje što mogu i uzdam se u Gospodina.” Sjećamo se našeg odgovora da smatramo da je to vrlo divno svjedočanstvo – za bilo koga da može reći, savjesno, da je učinio najbolje što je za njega bilo moguće. Osobno, nikad ne znamo kada smo učinili najbolje moguće. Uvijek pokušavamo sljedeći dan vidjeti možemo li bolje; ali ako je netko stigao do mjesta gdje je učinio najbolje moguće, sigurno je dobro prošao. Ponekad se osjećamo da smo učinili najbolje, ali vrlo rijetko završimo dan kada dođemo do zaključka da smo učinili najbolje što smo mogli u svakoj pojedinosti, u svakoj stavci dana; i tako pokušavamo označiti one točke u kojima smo mogli biti bolji, kako bismo mogli imati koristi od tih iskustava sutradan.

Ali ako su naša srca bila odana Gospodinu i ako smo mu služili najbolje što smo mogli, nastojeći svaku riječ, svako djelo i svaku misao dovesti u punu

podložnost Božjoj volji – ako je to bilo naše nastojanje, tada se možemo osjećati zadovoljnima što je Bog zadovoljan s nama; da smo u stanju koje je on proglasio prihvatljivim za njega; da smo na putu da dobijemo veliku „Nagradu” koju on mora dati. Ali to nam nije zajamčeno za sutra, nego samo za taj čas; i tako Gospodin želi da živimo trenutak po trenutak i ostvarujemo njegov blagoslov trenutak po trenutak, a ne da mislimo da je naš slučaj odlučan i završen. Naše pitanje, dakle, ne bi trebalo biti: „Hoćemo li se osjećati zadovoljno u nekom budućem vremenu?” nego, „Koje je moje iskustvo sada, ovog trenutka?” Svakom su danu dovoljna njegova iskušenja i poteškoće.

„KROZ VELIKE NEVOLJE ĆETE UĆI U KRALJEVSTVO”

Također se postavlja pitanje, trebamo li pretpostaviti da nitko neće ostati s ove strane zastora dugo nakon što žetva završi?

Naša je misao da će biti prednost službe dolje sasvim blizu vremena nevolje; da neće biti dugog razdoblja čekanja u kojem ne bismo imali mogućnosti služenja. Naravno, ovo je čisto nagađanje; ništa o čemu razmišljamo u Svetom Pismu ne govori tako izričito, ali postoji toliko mnogo načina služenja da teško možemo zamisliti da bi sve mogućnosti služenja bile odsječene. Kad bismo bili odsječeni od javne službe, i dalje bi postojalo mnogo službi, ili prilike za službu, na privatni način. Teško možemo zamisliti da će se u svijetu pojaviti takvo stanje koje bi nas odsjeklo od svih službi, javnih i privatnih, sve dok vrijeme nevolje ne bude tako temeljito nad svijetom da zaustavi poslovanje i sve ostalo. Očekujemo da će gotovo svi sveci nestati do trenutka kada nevolja postane toliko intenzivna da više neće biti prilike za služenje bilo koje vrste.

Pretpostavimo, međutim, za ilustraciju, da bi se iz nekog razloga pošta zatvorila, ili bi se pojavila neka druga situacija koja bi nas praktički odvojila od svijeta općenito, i dalje bismo imali prilike služiti jedni drugima, a mnogi od Gospodinovog naroda otkrili su da njihove najteže kušnje dolaze u služenju onima koji su im najbliži. Poznati su nam slučajevi u kojima je muževima bilo puno lakše služiti drugima nego vlastitoj obitelji, svojim ženama i djeci. Poznati su nam slučajevi u kojima je bilo isto sa ženom, a i sa djecom. Stoga ponekad naše najteže kušnje mogu ležati vrlo blizu kuće, a naše najbolje prilike za službu prema tome mogu biti vrlo blizu. Stoga mislimo da kada dođe vrijeme kada će sve mogućnosti služenja biti odsječene, to će značiti da je kraj blizu i da je vrijeme nevolje ovdje; i ako je bilo tko od nas bio ovdje pod ovim uvjetima, trebali bismo se bojati da ćemo biti u „velikom mnoštvu” i imati svoj udio u „vremenu nevolje.”

Ali, s druge strane, ne znamo u kojoj mjeri ova nevolja koja će prevladati nad „velikim mnoštvom” može biti u nekoj mjeri i nad „malim stadom.” Mnogi iz „malog stada” mogli bi zapasti u veliku nevolju. Znamo da će sva Crkva, „malo stado” i „veliko mnoštvo” pretrpjeti veliku nevolju. Sveto Pismo kaže o „malom stadu”, „Kroz mnoge nevolje moramo ući u Kraljevstvo,” i upravo kroz mnoge nevolje će „veliko mnoštvo,” iako ne uspijeva dobiti mjesto u klasi Kraljevstva, biti spremno za njihov položaj; pa će biti „mnoge nevolje” za obje klase. Možda će ovo biti vanjska nevolja. U ovom trenutku nismo nadležni reći; ne vidimo jasno što je Gospodin mislio kad je rekao:

JE LI ČITANJE „STUDIJA SVETOG PISMA” PROUČAVANJE BIBLIJE?

Plan čitanja dvanaest stranica STUDIJA SVETOG PISMA svaki dan, koji su isprobali mnogi, rezultira većim brojem proučavanja Biblije nego bilo koji drugi način za koji znamo. Vjerujemo da nije toliko važno vrijeme koje se daje proučavanju Biblije, već količina obavljenog proučavanja i količina dobivenih informacija. Svi poznajemo ljude koji su proveli dane, tjedne i godine proučavajući Bibliju i naučili malo ili ništa. Mislimo da je ideja da je proučavanje Biblije samo vrijeme provedeno u rukovanju Biblijom i čitanju nekih stihova pogrešna ideja.

To je velika stvar poput lova ili ribolova. Neki ljudi idu u lov svake godine, i iako love puno, nije siguran pokazatelj koliko će dobiti. Neki puno love, ali ne ulove puno ribe. Proučavanje Biblije je uvelike isto. Nije riječ o količini vremena kojeg provodimo proučavajući odlomak, već o količini informacija koje dobivamo iz Biblije.

Šest svezaka STUDIJA SVETOG PISMA nije namijenjeno zamjeni Biblije. Postoje različite metode kojih se treba pridržavati u proučavanju Biblije i ta su pomagala za proučavanje Biblije u takvom obliku da sama po sebi sadrže važne elemente Biblije kao i komentare ili objašnjenja tih Biblijskih izjava, točno na isti princip koji su naš Gospodin i apostoli citirali iz Starog zavjeta, a zatim dali objašnjenja tih starozavjetnih odlomaka. Mnoga objašnjenja bila su takva da ih nismo imali, da nismo imali konkretna tumačenja, možda nikada ne bismo mogli razlučiti njihovu ispravnu primjenu.

ŽETVA PRAVO VRIJEME ZA JASNO OTKRIVANJE ISTINE

Primjene STUDIJA SVETOG PISMA se, naravno, temelje na onima Gospodina i Apostola. Ne smatramo da bi bilo u našoj oblasti davati bilo kakvo tumačenje osim onoga koje bi već dali naš Gospodin i apostoli ili takvog koje bi se tako uklapalo i poklapalo s njihovim tumačenjima da ne ostavlja, po našem sudu, nikakvu

„Bdijte, dakle, da se udostojite izbjeći ono što dolazi na svijet i stati pred Sina Čovječjega.” Ne znamo je li mislio da nas treba smatrati dostojnima izbjeći sve ove vanjske nevolje koje dolaze na svijet općenito i doslovno stajati pred Sinom Čovječjim, u smislu da budemo prevedena, usavršena Nova stvorenja iza zastora, ili da li je, s druge strane, možda mislio, „Bdijte,” u svom životnom putu, i budite tako vjerni Gospodinu da biste se mogli smatrati dostojnim stajati i ne pasti u dan prisutnosti Sina Čovječjega, bježeći od onih stvari koje dolaze na svijet u smislu da nema duševnu tjeskobu koja će biti na svijetu dok je s njima u nekoj od nevolja.

sumnju što se tiče pravilne primjene spomenutog i objašnjenog teksta Svetog Pisma.

One dijelove Biblije za koje smo mislili da ih dobro razumijemo, otkrijemo da ih uopće ne razumijemo. Neke od samih stvari koje se odnose na Otkupninu, u odnosu na Spasenje, nismo razumjeli. Gledajući svoja iskustva unatrag, potpuno smo vjerovali da postoji Bog i da će nagraditi one koji ga marljivo traže i da je poslao Isusa, svoga Sina, ali kako i zašto, nismo shvaćali. Imali smo krive ideje o tome što je kazna za grijeh; pogrešne ideje o tome zašto bi Spasitelj trebao doći; potpuno krive ideje o tome što je Spasitelj učinio; pogrešne ideje o tome što je trebao učiniti u budućnosti i o tome kakav će biti naš odnos prema Ocu i Spasitelju. Znali smo, u nekom smislu te riječi, da smo pozvani biti sinovi, ali kako postati sin i što je značilo začće Duhom Svetim, i srodni pojmovi, nismo razumjeli; i prema našem iskustvu nismo našli nikoga tko je ikada shvatio te stvari.

Dakle, vjerujemo da je misao koju treba uzeti u vezi s tim da je to zato što živimo u ovom određenom vremenu, na kraju ovog Doba, da smo skloni tako jasnom otkrivanju duhovnih stvari. Također mislimo da sadašnji blagoslovi materijalne vrste, kao što je električno svjetlo, dolaze iz sličnih razloga. Vjerujemo da bi svako drugo objašnjenje dalo preveliku čast pojedincu povezanom s produkcijom. Najsposobniji umovi na svijetu ispitivali su ove teme, ali sada, Božjom milošću, došli smo do mjesta gdje je veo uklonjen i gdje možemo vidjeti pravo značenje Božje Riječi – ne može ga vidjeti samo jedna osoba, nego stotine, tisuće, to vide.

Mislimo da imamo ispravnu koncepciju da to tako promatramo, a ne da mislimo da smo imali neku veliku moć koja nam je omogućila da sastavimo veliki teološki sistem, divniji od svih ostalih teoloških sistema zajedno – tisuću puta divniji. Stoga, najjednostavniji način da se objasni stvar je da se prizna da je Gospodinovo pravo vrijeme došlo i da je on uputio do ispravnog razumijevanja.

Ako nam je, dakle, Gospodin opskrbio nešto u naše vrijeme o čemu drugi dani osim apostolskih nisu znali ništa, bez obzira koliko dobri ili mudri bili – za nas bi zanemarivanje linije učenja koja je tako razvijena bilo, po našem sudu, ignoriranje Gospodnje providnosti. Međutim, na svakome je da razmišlja za sebe i da prema tome u svakom pogledu usmjerava svoje ponašanje.

Ako je šest svezaka **STUDIJA SVETOG PISMA** praktički tematski uređena Biblija, s danim Biblijskim dokaznim tekstovima, možda ne bismo neprikladno nazvali sveske – Biblija u uređenom obliku. Drugim riječima, oni nisu samo komentari na Bibliju, već su praktički sama Biblija, budući da nema želje graditi bilo kakvu doktrinu ili misao na bilo kojoj individualnoj sklonosti ili na bilo kojoj individualnoj mudrosti, već prikazati cijelu stvar na linijama Riječi Božje. Stoga smatramo da je sigurno slijediti ovu vrstu čitanja, ovu vrstu poduke, ovu vrstu proučavanja Biblije.

Nadalje, ne samo da nalazimo da ljudi ne mogu vidjeti Božanski plan u proučavanju Biblije sam po sebi, već također vidimo da ako netko ostavi **STUDIJA SVETOG PISMA** po strani, čak i nakon što ih je koristio, nakon što se s njima upoznao, nakon što ih je čitao deset godina – ako ih zatim ostavi sa strane i zanemari ih te ode samo na Bibliju, iako je razumio svoju Bibliju deset godina, naše iskustvo pokazuje da u roku od dvije godine odlazi u tamu. S druge strane, da je samo pročitao **STUDIJA SVETOG PISMA** s njihovim referencama, a nije pročitao stranicu Biblije, kao takve, bio bi u svjetlu na kraju dvije godine, jer bi imao svjetlo Svetoga Pisma.

Naša je misao, stoga, da su ove **STUDIJA SVETOG PISMA** veliko pomagalo, vrlo vrijedna pomoć, u razumijevanju Božje Riječi. Da bi te knjige imale ikakvu vrijednost za nas, to mora biti zato što u njima vidimo odanost Riječi Božjoj, i što se tiče našeg suda, gledamo da budu u potpunom skladu s Riječju, a ne protivne njoj. Stoga, čitajući ih prvi put, a možda i drugi put, i prije nego što išta prihvatimo kao svoju osobnu vjeru i uvjerenje, trebali bismo reći: „Neću to prihvatiti jer ove studije tako govore; želim vidjeti što kaže Biblija.” I tako bismo proučavali Sveto pismo u svjetlu ovih **STUDIJA SVETOG PISMA**; dokazali bismo svaku točku, ili je opovrgli, ovisno o slučaju. S ovog stajališta ne bismo bili zadovoljni ništa manje nego temeljitim istraživanjem Biblije.

Ako bismo, nakon što to učinimo, otkrili da su knjige u skladu s Biblijom, tada bismo mislili da je logično reći: „Neću morati prolaziti kroz taj proces sada svaki put kad čitam **STUDIJA SVETOG PISMA**, jer Potražio sam te tekstove Svetoga Pisma i sigurno znam da Novi zavjet dokazuje sve te točke.” Ako bismo u isto vrijeme, u bilo kojem budućem čitanju, došli do

mjesta gdje nam se nešto nije činilo jasnim i pomislili bismo na neki redak Svetog Pisma koji se nije činio tako skladnim s njim kao što smo prije mislili, mislili bismo da je to naša dužnost da se odmah pozovemo na Sveto Pismo, jer je Sveto Pismo standard, i u tom pozivanju na Sveto Pismo bilo bi s ciljem razlučivanja jesmo li ili nismo pogriješili u našim prethodnim ispitivanjima.

„SVI ĆE BITI POUČENI OD BOGA”

Zaključili bismo, praktično, da ne možemo razumjeti ništa o Bibliji osim onako kako je otkriveno. Stoga ne bismo gubili mnogo vremena radeći ono što znamo da neki ljudi rade, čitajući poglavlje za poglavljem, bez ikakve koristi. Ne bi nam palo na pamet da to učinimo. Ne bismo pomislili da uopće proučavamo Sveto Pismo. Mislili bismo da slijedimo put koji je bio sve samo ne koristan za nas i mnoge druge u prošlosti – samo čitanje Svetog Pisma. Rekli bismo da isti Nebeski Otac koji nas je vodio do ove Istine, do ovog razumijevanja Pisma kao svoju djecu, kad bi imao neke dodatne informacije za nas, skrenuo bi nam na njih pozornost na neki način; i stoga ne bismo uvidjeli nužnost čitanja Novog zavjeta svaki dan ili svake godine; ne bismo to smatrali potrebnim. Smatrali bismo da bi tekst koji kaže: „Svi će oni biti poučeni od Boga,” implicirao da bi Bog na svoj vlastiti određeni način skrenuo našu pozornost na bilo koju značajku Božanske istine koja bi bila „hrana u pravo vrijeme za obitelj vjere.”

Nadalje, rekli bismo da bismo sada, nakon što smo se zadovoljili u pogledu Božanskog plana, shvatili da smo dosegli mjesto o kojem Apostol govori kao o kvalificiranom Božjem izaslaniku, kvalificiranom propovjedniku Novog saveza, i da, kao sluge ili službenici Novog saveza, sada smo imali odgovornost obznanjivati ove stvari koje smo naučili; da nismo postavljeni ovdje prvenstveno da čitamo Bibliju, već prvenstveno da služimo Gospodinu i njegovoj Istini. Bilo je sasvim ispravno, međutim, da prije nego što smo došli do spoznaje Istine, i kada smo bili u mjerljivom nezadovoljstvu uma o tome što je Istina, da se suzdržimo od govorenja bilo kome drugome.

Vrlo se dobro sjećamo iz vlastitog osobnog iskustva da smo, nakon što smo pokušali sa uličnim propovijedanjem itd., došli do zaključka da nešto nije u redu; da nismo razumjeli što smo pokušavali reći drugima; da nismo razumjeli s dovoljno jasnoće da bismo to ispravno predstavili i bili sigurni da ispravno predstavljamo Gospodina i njegovu poruku, i rekli smo sebi, „Prekinut ću svaki pokušaj poučavanja drugih dok ne saznam u što vjerujem.”

Mislimo da bi to trebao biti stav svakog od nas. Zašto bismo pokušavali propovijedati ili podučavati nešto što ne razumijemo? Dakle, nakon što nam je Bog

u ovom vremenu poklonio razumijevanje Sadašnje istine, dao nam je znanje o više istine nego što bismo mogli steći u tisuću godina da smo čitali i proučavali bez pomoći; a sada ga možemo pokušati predstaviti drugima. Zašto nam je dao znanje o ovoj Istini? On želi da budemo „za svaku dobru riječ i djelo potpuno opremljeni.” Stoga bismo trebali proučavati kako bismo mogli slobodno govoriti Gospodinovu riječ i znati da ne predstavljamo krivo Božansku namjeru, plan i karakter; i stoga trebamo ozbiljnije obratiti pažnju na prilike za služenje i uzeti u obzir da su informacije koje su nam dane dane upravo u svrhu da ih možemo prenijeti drugima – onoj braći i sestrama iz Gospodinove obitelji, od kojih su neki još uvijek u Babilonu, možda poštenu u srcu i vrlo željni spoznaje istine, iako možda jako zaslijepjeni kao što smo mi nekoć bili.

„STUDIJE SVETOG PISMA” NISU ZAMJENA ZA BIBLIJU

Ovo, dakle, nije stavljanje STUDIJA SVETOG PISMA kao zamjene za Bibliju, jer sve dok zamjenjuju Bibliju, STUDIJE se, naprotiv, stalno pozivaju na Bibliju; i ako netko ima bilo kakvu sumnju u vezi s referencom ili ako se nečije sjećanje izgubi u bilo kojem stupnju, treba osvježiti svoje pamćenje, i, zapravo, treba vidjeti da je svaka njegova misao u skladu s Biblijom – a ne samo u skladu s STUDIJAMA SVETOG PISMA, nego u skladu s Biblijom.

Mogli bismo primijetiti da veliki broj prijatelja u Istini uzima za pravilo čitati dvanaest stranica STUDIJA SVETOG PISMA dnevno, i da ne poznamo nijednog tko je pratio ovaj pravac i koristio se raznim sredstvima milosti koja je Gospodin osigurao (Svanuće i sastanci svjedočanstva i nedjeljni sastanci i sastanci Putujuće braće i Berejske lekcije, tekst Dnevne Mane, itd.), koji je izašao iz Istine. Poznajemo veliki broj onih koji su, naprotiv, mislili da su te stvari znali odavno, dok

zapravo ne znaju ni pola onoga što su znali – zaboravili su više od pola onoga što su pročitali i sada su oni koji sada posreću – idu u tamu vanjsku.

Ne želimo ovime reći ništa protiv nečijeg čačkanja po poglavljima koja on ne razumije i koji drugi ne razumiju, nadajući se da bi mogao naići na neku istinu. Nemamo ništa protiv ovoga. Ima savršeno pravo to učiniti ako želi. Ima pravo provesti tjedne i godine na ovaj način ako tako želi, ali čak i tada su šanse da će, kad nešto otkrije, sve krivo shvatiti.

Nadalje, predlažemo da samo čitanje dvanaest stranica STUDIJA SVETOG PISMA ne bi bilo proučavanje u pravom smislu te riječi – niti proučavanje Biblije niti proučavanje STUDIJA SVETOG PISMA. Pravilno proučavanje bilo bi razmišljati o značenju svake riječi i svake rečenice. Misao je da nije da se vidi koliko netko može pročitati, nego da se osigura da ne ide dalje od onoga što je shvatio ili razumio, bilo da to znači jednu stranicu ili dvadeset stranica. Ne bismo trebali smatrati to proučavanjem Svetog Pisma u bilo kojem smislu riječi osim ako naša misao nije shvaćena sa stajališta traženja saznanja što Sveto Pismo uči i traženja da se prisjetimo ovih redaka koji se objašnjavaju i prisjećamo se u mislima možda i na druge tekstove koji nisu citirani ili od kojih je citiran mali dio.

Ako netko sve ovo učini, to neće biti samo čitanje nego proučavanje; i s ovog stajališta, tko god pročita dvije stranice STUDIJA SVETOG PISMA svaki dan s predloženim odlomcima povezanim s te dvije stranice, više bi proučavao Sveto Pismo u to vrijeme nego što bi mogao bilo kojom drugom metodom. Kad god čita ove stranice i prisjeća se odgovarajućih ili povezujućih Biblijskih redaka, on izvlači iz cijele Biblije, od Postanka do Otkrivenja, s praktički svake stranice koju pročita. Je li moguće pronaći bilo koje drugo Biblijsko proučavanje koje bi za nas postiglo isto toliko u isto vrijeme kao ovo? Ako postoji, trebali bismo ga uzeti. Ako nema, onda imamo svoju opciju.

JE LI JAKOVLJEV ODNOS PREMA EZAVU BIO NEČASTAN?

POSTAVLJA SE pitanje, zašto je Jakov svom bratu Ezavu uzeo prvorodstvo i blagoslov? Zašto mu nije dao jela kad je bio gladan, umjesto da mu ga je prodao? Mislimo da je pošteno zaključiti da su i Ezav i Jakov bili gladni. Dokaz da je Jakov bio gladan bilo je to što je pripremio juhu. Također imamo dokaz da je Ezav bio gladan; ali nemamo dokaza tko je bio gladniji. Pretpostaviti ćemo da su bili otprilike jednako gladni i da nije bilo dovoljno za dvoje za obrok. Ezav je dao do znanja da želi nešto pojesti i Jakov je smatrao da je ovo pravo vrijeme da osigura nešto što je Ezav imao, ali što Ezav nije želio.

Također je razumno pretpostaviti da je cijeli život Ezav bio nemaran za vjerska pitanja i interese.

Oženio se obiteljima okolnih pogana, potpuno zanemarujući obećanje dano Abrahamu, dobivši nekoliko bezvrijednih žena, prema izjavi njegove majke. Budući da je to točno, čini se prilično vjerojatnim da su on i Jakov vodili mnoge razgovore o Božjem obećanju njihovom djedu Abrahamu, i kako će doći do ispunjenja obećanja, te da je Ezav cijelo vrijeme bio nevjernik; i sada, kada je došlo pogodno vrijeme i kada su oboje bili gladni i hrana je bila tu, Jakov je rekao, „Nije te briga za tvoje pravo prvorodstva, Ezave, i ne cijeniš ovo obećanje dano Abrahamu; ono se ne računa za bilo što za tebe; reći ću ti što ćemo učiniti. Ti možeš dobiti večeru, a ja pravo prvorodstva. Je li to dobra pogodba?” Ezav je

rekao: „To je pogodba, jer više želim večeru nego pravo prvorodstva.”

Bila je to poštena transakcija. Ako netko kupi kuću po povoljnim cijenama, a kupac i prodavač su zadovoljni transakcijom, ne bismo rekli da se radilo o varanju ili pljački; pa tako i s Jakovom. Abrahamovo obećanje, što se Ezavova očekivanja tiče, nije vrijedilo ništa. Nije imao povjerenja u obećanje. Apostol Pavao skreće našu pozornost na tu stvar i kaže da je Ezav bio svjetovan; to jest, nije ništa smatrao Božjim obećanjem; bio ga je spreman prodati za obrok supe, kao da je izvukao korist iz nagodbe, vjerojatno govoreći sam sebi, „Taj moj jadni brat ne zna što je život; kad bi samo uzeo nekoliko lekcija od mene počeo bi živjeti. Ovdje on vjeruje u nešto što je Bog rekao djedu Abrahamu, i misli da će jednog dana iz toga izvući nešto prekrasno. Ne mislim da je to vrijedno razmatranja.” I tako je Ezav bez sumnje mislio da je on bolji od Jakova u dobivanju večere.

EZAV JE BRINUO SAMO ZA ZEMALJSKI DIO ROĐENJA

Također je postavljeno pitanje: „Zašto je Jakov pokušao prevariti svog oca?” Jakov je pokušavao doći do onoga što je kupio, a vidio je da prodavač neće isporučiti. Jakov je znao da je njegov brat u početku bio nepošten čovjek. Sve je pripremljeno da Ezav primi blagoslov koji je prodao, a sada ga je htio ukrasti. Jakov je zacijelo razmišljao: „Pokušat ću spriječiti njegovu krađu; kupio sam pravo prvorodstva; imam pravo zastupati Ezava u ovoj stvari; samo ću pokušati ostvariti pravdu, natjerati svog oca da učini ono što je ispravno i pravilno, ono što ja znam da je Božja volja, jer je Bog rekao našoj majci o tome u vrijeme našeg rođenja – da će blagoslov doći k meni; i ovdje mi je u Božjoj providnosti došao na legitiman način tako što moj brat ne mari za to, a meni je jako stalo do toga. Sada je samo pitanje kako ću to dobiti. Zapravo, Ezav ne cijeni prvorodstvo osim sa zemaljskog stajališta. Znam on nimalo ne mari za obećanje dano ocu; on nema povjerenja u to. Sve o čemu razmišlja je imetak koji će pripasti meni ako budem priznat kao stariji sin.”

Jakov je znao da će biti u nevolji ako pokuša dobiti blagoslov, a ipak je bio toliko zaljubljen u obećanje da će iz toga proizaći veliki blagoslov, da je bio spreman svega se odreći. Bio je voljan postati izopćenik iz svog doma ako bi mogao imati samo duhovni dio obećanja, pa je napustio svoj dom s jasnim razumijevanjem da gubi očevu zemaljsku imovinu i dobiva samo duhovni blagoslov koji Ezav nije želio. Nije pokušao uzeti od Ezava dio koji je Ezav želio.

Netko bi se mogao upitati, ako je Jakov znao da mu je Gospodin obećao ovaj blagoslov preko njegove majke, nije li za njega bio nedostatak vjere što nije

prepoznao da će mu ga Gospodin dati bez ikakve prijekora ili lažnog predstavljanja? Pretpostavljamo da bi Jakov, da je živio u naše vrijeme i imao sve prednosti koje mi imamo, upute Starog i Novog zavjeta i začće Duha Svetoga, mogao naučiti ispoljavati svoju vjeru, koja je već bila jaka vjera što se tiče Božjeg obećanja; možda bi naučio čekati na Gospodina. U svim tim aspektima imamo mnoge prednosti u odnosu na njega. Imao je vrlo malo primjera pred sobom u pogledu čekanja na Gospodina ili bilo čega sličnog, i on je barem pokazao svoju revnost i energiju i povjerenje u Boga u pravcu koji je preduzeo; a za osobu koja nije začeta od Duha Svetoga mislimo da je izvršno prošao.

GOSPODIN NIJE UKORIO JAKOVA

Mislimo da je dobro da se u vezi s tim prisjetimo da bismo sve svoje ideje trebali mjeriti prema Božanskom standardu, a ako to ne činimo, griješimo. Božanski standard vlada. Sada, prema zapisu, nije bilo riječi od strane Gospodina protiv Jakova u cijeloj ovoj proceduri, i ako Bog nije imao ništa za reći protiv njega, tko smo mi da bismo trebali imati?

Kad je Jakov pobjegao u Padan-Aram zbog straha od svog brata, napustivši svoj dom i svu imovinu koja je bila njegova prema njegovoj kupnji, voljan pustiti da zauvijek ostane u rukama Ezava, kao što je i namjeravao učiniti – kad je pobjegao od kuće i nije imao ništa osim kamena za jastuk, te iste noći Gospodin mu se ukazao u snu; data mu je vizija ili slika blagoslova koji je bio njegov. To je ukazivalo da je Božja naklonost s njim. Misliti da bi se Bog mogao i htio urotiti sa zlom osobom nije naš način razmišljanja o tome. Ne bunimo se da drugi razmišljaju drugačije. Mi ćemo razmišljati prema mjerilu koje je Gospodin podigao, i reći, „Tako je zapisano.”

Moguće je da postoji nešto što nije zapisano u zapisniku što bi moglo dati drugačiji pogled na stvar, lakše za razumijevanje. Apostol Pavao hvali Jakovljevu vjeru, ali smatra Ezavovu prodaju prvorodstva vrijednom prijekora i govori nam da ne bismo trebali biti poput „tjelesne osobe koja je prodala svoje prvorodstvo”. (Heb. 12:16.) Čini se da ovime Pavao nagovještava da bi moglo biti nekih koji žele prodati svoje pravo prvorodstva i drugih koji bi željeli kupiti pravo prvorodstva.

Židovi u vremenu našeg Gospodina koji nisu prihvatili poziv Gospodnji i koji nisu bili pravi Izraelci, ovi su prodali, za „obrok supe” zemaljskih blagoslova i zemaljske naklonosti, svoja nebeska, svoja duhovna prava; i mi koji smo pogani i kojima ovo pravo nije pripadalo po prirodi, pozvani smo da vidimo hoćemo li cijiniti povlastice i osvojiti nagradu – i osvojiti ćemo nagradu; mi ćemo dobiti pravo prvorodstva Ezava, a klasa Ezava ga neće dobiti.

ČAS KUŠNJE

EFEŽ 6:10-18.

Došao je „čas iskušenja” za Crkvu,
Vrijeme njezine kušnje je ovdje,
I olujni oblaci zlokobnog predznaka se nadvijaju,
Označujući da je oluja blizu.

Pokolj postaje sve žešći između zablude i istine,
Vojske neprijatelja tiskaju se okolo
Kako dan kasni i sjene postaju duge,
A njihova rугanja i hvalisanja bujaju.

I mnogi koji su se borili u redovima uz nas,
Bili su probodeni neprijateljskom strijelom;
Njihov „štit” i njihova „kaciga” leže
ničice u prašini,
A „strijela” je pogodila njihovo srce.

Njihova je ruka izgubila svoju vještinu u
vitlanju „mačem,”
Njihov „oklop” je bio olabavljen sa svog mjesta,
„Kaciga” je izgubljena i drške neprijatelja
su ih oborile i oni su potonuli u sramoti.

O, dragi suborci! O braćo u Kristu!
Opašimo svoj „oklop” iznova!
Poslušajmo sigurnu Riječ našeg vođe i „Glave”
i budimo odani, postojani i vjerni.

Noć žuri – samo jedan sat za borbu;
Bez pomisli sada na kolebanje ili strah;

Naš kapetan zove, „Naprijed!” tada zbijte redove,
jer je blizu čas naše pobjede.

Hrabro, drugovi! Zastava istine vije se uvis;
Takav transparent nikada nije bio razvijen!
Slijedit ćemo njegovo vodstvo kroz pokolje i krv,
Jer njime ćemo osvojiti svijet!

Iako se stopala mogu umoriti i srca pucati od boli,
Nikada ne odustajmo u borbi;
Naš kapetan je jak i ne zna za poraz,
i vodit će nas do kraja puta.

Uskoro će borba završiti, sukob će biti gotov,
I „prozivka” će se oglasiti kroz nebo,
Hoćeš li se odazvati na svoje ime? Hoću I
i odgovoriti svojim?
Možemo li rado odgovoriti: „Evo me!”

Bože bitke, Oče naš, Tebi
silnom molbom kličemo!
Sukob je smrtonosan i lukav naš neprijatelj,
ali znamo da je izbavljenje blizu.

A ti koji si dirigovao i vodio cijelim putem,
Vodit ćeš 'sve dok pobjeda ne bude izvojevana,
„Dok ne prođe noć i ne osvane veseli dan,
I ne čujemo tvoj slatki pljesak,
„Dobro obavljeno!”

ALICE G. JAMES.

TRI ISKUŠAVAJUĆA PITANJA

– MATEJ 22:15-22;34-46 – 18. RUJNA –

Ključni tekst: – „Vratite caru ono što je carevo; a Bogu ono što je Božje.”

Farizeji i saduceji iz vremena našega Gospodina bili su vjerski vođe. Formirali su korporaciju ili federaciju, da tako kažemo, i rijetko su napadali jedni druge, iako su njihove doktrine bile izravno suprotstavljene. Farizeji su priznavali Boga i proroke i Zakon, vjerovali su u budući život uskrsnućem od mrtvih i vjerovali su u dolazak Mesije koji će uzvisiti njihovu naciju i kroz nju blagosloviti svijet. Saduceji nisu vjerovali u ništa slično – bili su agnostici, viši kritičari. Uzimali su najbolje od sadašnjeg života, sumnjajući u bilo kakvo buduće postojanje. Farizeji su se usprotivili Isusu jer ih nije priznavao, već ih je kritizirao, i pokazao licemjerje njihovih tvrdnji da su savršeni i sveti u obdržavanju Zakona, i prekoračio ih zbog nedostatka suosjećanja sa siromašnima i manje pretencioznima.

Saduceji su se protivili Isusu jer je, s njihovog stajališta nevjere, bio prevarant. Ali čak ni kao prevaranti ne bi se potrudili suprotstaviti mu se, samo što su uvidjeli da on stječe utjecaj u narodu – utjecaj za koji su se bojali da bi prije ili kasnije mogao dovesti do nekog poremećaja mira i nepovoljno utjecati na

ponašanje Rimskog Carstva prema Židovima. Dakle, dok su se i saduceji i farizeji suprotstavljali Isusu, njihovo je protivljenje bilo iz različitih razloga.

Isusov trijumfalni ulazak u Jeruzalem i povici mnoštva: „Hosana sinu Davidovu”, Mesiji! probudio je zavist u glavama farizeja. Ali kod saduceja to je proizvelo strah da bi se obični ljudi toliko uzbudili da uvuku svoju naciju u neki sukob s Carstvom. Farizeji su nastojali odvratiti simpatije naroda od Velikog Učitelja, i, u tu svrhu, pokušavali su ga uhvatiti u njegovim riječima postavljajući pitanje,

„DA LI JE ZAKONITI DAVATI DANAK?”

Rezonirali su da ako bi Isus rekao: To nije dopušteno, oni bi imali malo poteškoća da ga uhite kao vođu pobune i tako prisile Pilata da ga ubije. Nadalje su zaključili da bi Isus, ako bi odgovorio da je bilo zakonito davati danak caru, time otuđio simpatije mnoštva koje je uzvikivalo „Hosana!” nakon njega; jer Židovi su držali, gotovo praznovjerno, ideju da oni, kao Božje Kraljevstvo, ne smiju plaćati desetinu

nijednom zemaljskom Kraljevstvu – da bi bilo nepoštivanje to činiti, osim pod prisilom. Primjećujemo kako su vješto pokušavali uhvatiti Učitelja u zamku dajući mu komplimente na račun njegove istinoljubivosti, govoreći: „Učitelju, znamo da si istinit!” I ne samo to, nego su nastojali utisnuti u njega svoju zahvalnost prema njemu kao Učitelju – da će poučavati svjetlo, Istinu, pod svaku cijenu. I tako su rekli: „Ti poučavaš put Božji u istini!” I dalje, oni su učvrstili svoju poziciju govoreći: „Znamo da ne mariš za osobu!”

Ovi izdajnički komplimenti su ga namjeravali uhvatiti u zamku, ali on je odmah odgovorio: „Zašto me iskušavate, licemjeri?” Zašto prikrivate svoje prizemne planove pod krinkom govorenja za Istinu? „Pokaži mi novac od poreza.” Ovo je doslovno bila kovanica u kojoj se plaćao porez. Dali su mu denar, uobičajenu plaću nadničara, koja je u vrijednosti odgovarala otprilike sedamnaest naših centi. Isus upita: „Čija je ovo slika i natpis?” Oni odgovoriše: „Cesarov.” Isus odgovori: „Vratite caru carevo, a Bogu Božje.” Nije ni čudo što su lukavi farizeji bili zabrinuti kako da ga uhvate u riječima! Naprotiv, uhvaćeni su; jer su sve njihove pohvalne primjedbe bile njegova zasluga u svijesti običnih ljudi.

ČIJA ĆE ONA BITI ŽENA?

Zatim su saduceji, agnostici, pokušali uhvatiti Velikog Učitelja u zamku postavljajući jedno od svojih standardnih pitanja. Sedmorica različite braće redom su oženili istu ženu i svi su umrli prije nje. Kome će od njih biti žena u uskrsnuću? Nisu pitali kojem će ona biti žena na nebu ili u čistilištu ili u vječnom mučenju, jer ni Isus ni Židovi nisu imali takvo učenje. Farizeji i Isus naučavali su o uskrsnuću mrtvih, a protiv tog učenja saduceji su usmjerili svoje sarkastično pitanje.

Obratite pažnju na veličanstvenost Učiteljevog odgovora: „Griješite ne poznavajući Pisma, niti Božju silu!” Vi ne razumijete biblijski nauk koji se odnosi na takva pitanja, i u svom pitanju zanemarujete veliku Božansku moć koja će se, u to vrijeme uskrsnuća, primijeniti i ispraviti sve poteškoće situacije. Tada ih je Veliki Učitelj nastavio informirati da oni koji će (postupno) dostići uskrsnuće, tako što će dobiti potpuno uskrsnuće iz uvjeta grijeha i smrti, neće se „niti ženiti niti udavati,” već će biti bespolni, kao i anđeli. Tako je navodno veliko i neodgovoreno pitanje saduceja palo u vodu i njihovo neznanje je razotkriveno.

KOJA JE ZAPOVIJED NAJVEĆA?

Zatim je jedan od doktora zakona pokušao uhvatiti Gospodina u zamku po pitanju relativne važnosti božanskih zapovijedi, postavljajući pitanje koju je Isus smatrao najvećom od svih. Veliki Učitelj je odmah podijelio deset zapovijedi na dvije, prema Zakonu (Pnz

6:5), i odgovorio: „Ljubi Gospodina Boga svojega svim srcem svojim, i svom dušom svojom, i svim umom svojim.” Ovo je prva i velika (glavna) zapovijed. A druga je njoj slična – „Ljubi bližnjega svoga kao samoga sebe. O ovim dvjema zapovijedima počiva sav Zakon i Proroci.” Što bi Odvjetnik mogao reći na ovakvo sažimanje Zakona? Više nije imao što reći. Odgovoreno mu je kao nikad prije.

TADA JE ISUS POSTAO PITALAC

Veliki Učitelj upitao je farizeje: „Što mislite o Mesiji? Čiji je on sin?” Oni odgovoriše: „Sin Davidov.” Učitelj je tada upitao: „Kako ga onda David u duhu (proročanski) naziva Gospodinom, govoreći: Reče Gospodin mome Gospodinu: Sjedi mi s desne strane dok ne položim neprijatelje tvoje za podnožje nogama tvojim? Ako ga David tada naziva Gospodinom, kako je li on njegov Sin?”

Naravno, pitanje je bilo preduboko za farizeje. Veliki je Učitelj mogao odgovoriti na sva njihova pitanja, ali oni nisu mogli odgovoriti na njegova. Kako prekrasno jasno vidimo da je Mesija, po tijelu, rođen iz Davidove loze, ali da Božje namjere nisu bile u potpunosti ostvarene u Mesiji po tijelu – da je svoje tijelo položio, žrtvujući, i bio podignut iz mrtvih na razinu slave, časti i besmrtnosti, „daleko iznad anđela, poglavarstva i moći”. Opažamo da je u danima svoga tijela on bio Sin Davidov, ali da je u svojem proslavljenju on Davidov Gospodin po tome što će David preko njega primiti, u svoje vrijeme, ne samo uskrsnuće iz mrtvih, nego također i blagoslove sudjelovanja u Mesijanskom Kraljevstvu. Otac Mesije u tijelu tako će postati sin Mesije slave, čiji će zemaljski život biti cijena naknade za cijeli svijet, uključujući Davida. Tako je zapisano: „Umjesto tvojih očeva bit će tvoja djeca, koje ćeš postaviti knezovima (vladarima) po svoj zemlji.” – Psa. 45:16.

ILUSTRACIJA U ZEMALJSKOM PRINCU

Na jednoj njemačkoj svečanosti u Berlinu priča se da je jedan pukovnik upoznao mladog časnika njemu nepoznatog čiji je jedini ukras bio veliki medaljon optočen brilijantima. Pukovnik je upitao: „Poručniče, što to imate na sebi?” Mladić je skromno odgovorio: „Orden, pukovniče.” Pukovnik je odgovorio: „Nije pruski orden; ne znam ni za jedan takav.” „Engleski orden, pukovniče”, reče mladić. – A tko ti je to, zaboga, dao? upita pukovnik. Odgovor je bio: „Moja baka.” Stari pukovnik je počeo misliti da se mladić šali s njim i upitao je: „A tko bi mogla biti tvoja baka?” Na njegovo krajnje zaprepaštenje i užas, odgovor je bio: „Engleska Kraljica Viktorija.” Ovdje je bio princ pod maskom. I tako je Isus bio veliki prurušeni Kralj Slave. “On bijaše u svijetu i svijet po njemu postade, i svijet ga ne upozna.” (Ivan 1:10).

TAKVI NEĆE NASLJEDITI KRALJEVSTVO BOŽJE

– GALAĆANIMA 5:15-26 – 25. RUJNA –

Ključni tekst: – „Ako živimo u Duhu, po Duhu i hodimo.”

SV. PAVAO je bio praktičan čovjek, a ne samo teoretičar; spustio je svoje učenje na praktičnu razinu koju su njegovi čitatelji mogli razumjeti. Današnja studija jedna je od njih. Kao i sve poslanice i molbe svetog Pavla, upućena je Crkvi, onima koji su skrenuli sa široke ceste sebičnosti i svjetovnosti, da idu uskim putem, Isusovim stopama, i tako postanu zajednički-sunasljednici s Isusom u njegovom Mesijanskom Kraljevstvu, koje će uskoro blagosloviti svijet. Ipak, mnogi koji nisu sveci, mnogi koji nisu posve posvećeni Bogu, mogu izvući vrijedne pouke iz Apostolovih riječi u ovoj lekciji, kao i u drugima. Mnoge životne lekcije posebno primjenjive na one koji su se posvetili da budu Gospodinovi sljedbenici vrijedne su i za ostatak čovječanstva.

Kršćanin je, da tako kažemo, iskoračio iz svog starog jastva i postao novo stvorenje, duhovno biće, koje samo prebiva u tijelu i ima interese koji su mu izrazito odvojeni i često suprotni. Apostol ih potiče da žive u duhu; to jest, dopustiti da njihov svakodnevni život bude u skladu s njihovom novom prirodom. Čineći tako, oni će se opirati i neće ispuniti želje tijela. Zašto? Zato što će shvatiti da postoji antagonizam interesa između želja tijela i njihovih želja kao novih stvorenja. Njih dvoje ratuju, jedan žudi protiv drugoga. Možda će neko vrijeme biti primirje, ali mira nikada neće biti između njih. Naši interesi kao novih stvorenja su duž duhovnih linija, dok naši pokvareni apetiti i ukusi idu u suprotnom smjeru. Stoga je apostol rekao: „Ne možete činiti stvari koje biste htjeli!” Kao nova stvorenja slijedili biste stope svog Učitelja, savršeno, ali nakon što ste pali, ne možete to učiniti! Najviše možete je samo šepati za njim. Ali ako zauzmemo ovu poziciju i postanemo njegovi sljedbenici, više nećemo biti pod sudom po tijelu, nego ćemo biti suđeni kao Nova stvorenja, savršena u volji – pružajući najbolju poslušnost pravednosti za koju smo sposobni, pod našim nedostatkom nesavršenog ljudskog organizma.

PLOD PALOG TIJELA

Kako nitko ne bi pogriješio što bi bile želje tijela, Apostol ih recitira i izjavljuje da su očite ili otvoreno uočljive, naime: „blud, nečistoća, razvrat, idolopoklonstvo, čarobnjaštvo, mržnja, svađa, ljubomore, srdžbe, razdori, podjele, krivovjerja, zavisti, pijanstva, pijanke i tome slično, na što vas unaprijed upozoravam da oni koji takvo što čine neće baštiniti kraljevstva Božjega.” To su djela palog tijela i protivna su pravednosti. Sav Božji narod neka im se odupre, kako ne bi izgubili njegovu naklonost. Oni

imaju sjeme svih ovih nepravednih stvari u svom tijelu, primljeno nasljeđem; ali njihovi umovi, njihove volje, su se promijenili, preobratali, okrenuli na pravednost – na vršenje volje Božje. Kao nova stvorenja ne smiju prakticirati tjelesne stvari, inače neće rasti u plodovima i milostima Duha Svetoga i neće biti sposobni za Kraljevstvo.

Apostol ovdje ne kaže da ako bi netko bio zatečen u pogrešci i izgubio strpljenje, na primjer, i ušao u svađu, da bi ga to zauvijek isključilo iz Kraljevstva. On bi doista mogao, kroz suze i molitve i božanski oprost, doći natrag u sklad s Bogom i kasnije postati cijenjeni vojnici Križa i sljedbenici Jaganjca. Ali ako itko prakticira takve stvari, trebao bi znati da razvija i jača karakter suprotan onome koji će Bog odobriti – oni idu unatrag, a ne naprijed. Primijetimo razliku između slučajnog klizanja s pokajničkim oporavkom i namjernog prakticiranja pogrešnog kursa. Jao! koliko kršćana ima dokaz u sebi da neće naslijediti Kraljevstvo Božje – osim ako ne počnu ispočetka i ne preokrenu redosljed svog života!

PLOD DUHA SVETOGA

Ako nas je Apostol odveo u zamršenu divljinu ljudske sebičnosti, trnja i čičaka, kao uzorka ploda palog tijela, on nas zatim vodi u suprotnom smjeru i pokazuje nam plodove i cvijeće slatkog mirisa koji pripadaju vrtu Gospodnjem. On nam govori da ove divne plodove Duha trebamo sve više i više uzgajati, i trebamo ih razvijati do savršenstva u našim srcima, i, koliko je to moguće, trebamo nadvladati i prekriti i ugušiti nesavršenosti našeg tijela. Plodovi ovog vrta su svi plodovi Duha Božjeg – svi oni koje je on prvotno usadio u čovjeka i koji su postali pokvareni kroz grijeh – svi oni koje je sada ponovno usadio i koje će razviti u srca svojih posvećenih. Plodovi Duha, koji bi se trebali očitovati u svim Isusovim sljedbenicima u više ili manje savršenstva su ovi: „ljubav, radost, mir, dugotrpljivost, blagost, dobrota, vjernost, krotkost, umjerenost; protiv takvih ima nema zakona.”

Apostol objašnjava da su oni koji su postali Kristovi sljedbenici razapeli tijelo s njegovim strastima i željama. Oni su dobrovoljno pristali da će živjeti suprotno emocijama i željama palog tijela. On potiče: Ako živimo po Duhu, po Duhu neka i mi hodamo! Božji Duh je taj koji nas je oživio i koji će nas konačno usavršiti. Ali ono nas može usavršiti samo ako smo vođeni njime i hodimo njegovim putovima. Inače nećemo biti prikladni za mjesto u Kraljevstvu, koje god drugo mjesto u Božjim aranžmanima imali. Jedna od

najopasnijih mana kršćanina je taština. To dovodi do više nevolja, izaziva više svađa i zavisti nego što se općenito misli. Ako hodamo za Duhom našeg Učitelja, to će značiti da ćemo umjesto taštine biti krotki,

ponizni, poučljivi. I samo će takvi na kraju biti spremni za slavu, čast i besmrtnost kojima će Bog obdariti vjerne prilikom Drugoga dolaska našega Gospodina i Spasitelja Isusa Krista.

